

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 441

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 59

28 listopada 2016

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2016/C 441/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* 1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2016/C 441/02

Sprawa C-218/15: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Campobasso – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Gianpaolowi Paolettiemu i in. (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 6 TUE — Naruszenie art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Zasada retroaktywnego stosowania względniejszej ustawy karnej — Obywatele włoscy organizujący nielegalny wjazd obywateli rumuńskich na terytorium włoskie — Czyny dokonane przed przystąpieniem Rumunii do Unii — Wpływ przystąpienia Rumunii na przestępstwo ułatwiania nielegalnej imigracji — Stosowanie prawa Unii — Właściwość Trybunału) 2

2016/C 441/03

Sprawa C-318/15: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 6 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte – Włochy) – Tecnoedi Costruzioni Srl/Comune di Fossano (Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 7 lit. c) — Kwoty progowe dla zamówień publicznych — Nieosiągnięty próg — Oferty rażąco niskie — Automatyczne wykluczenie — Uprawnienie instytucji zamawiającej — Obowiązki instytucji zamawiającej wynikające ze swobody przedsiębiorczości, swobodnego świadczenia usług i ogólnej zasady niedyskryminacji — Zamówienia posiadające niewątpliwie znaczenie transgraniczne) 3

PL

Ze względu na ochronę danych osobowych, niektóre informacje zawarte w tym wydaniu nie mogą zostać ujawnione, stąd publikacja nowej oryginalnej wersji.

2016/C 441/04	Sprawa C-412/15: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hessisches Finanzgericht – Niemcy) – TMD Gesellschaft für transfusionsmedizinische Dienste mbH/Finanzamt Kassel II – Hofgeismar [Odesłanie prejudycjalne — Opodatkowanie — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Zwolnienia niektórych rodzajów działalności w interesie publicznym — Artykuł 132 ust. 1 lit. d) — Dostarczanie organów ludzkich, krwi i mleka ludzkiego — Zakres — Osocze z krwi ludzkiej przetworzone i wykorzystane do celów przemysłowych]	3
2016/C 441/05	Sprawa C-466/15: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 6 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Jean-Michel Adrien i in./Premier ministre, Ministre des finances et des comptes publics, Ministre de la décentralisation et de la fonction publique (Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ pracowników — Urzędnicy krajowi oddelegowani do instytucji lub organu Unii — Emerytura — Prawo wyboru — Zawieszenie lub utrzymanie przynależności do krajowego systemu emerytalnego — Ograniczenie zbiegu uprawnień emerytalnych nabytych z tytułu krajowego systemu emerytalnego i uprawnień emerytalnych nabytych z tytułu systemu emerytalnego Unii)	4
2016/C 441/06	Sprawa C-572/15: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 5 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus – Estonia) – F. Hoffmann-La Roche AG/ Accord Healthcare OÜ (Odesłanie prejudycjalne — Własność przemysłowa i handlowa — Patent — Dodatkowe świadectwo ochronne — Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 — Artykuł 21 ust. 2 — Przepisy przejściowe — Świadectwo wydane zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego przed jego przystąpieniem do Unii Europejskiej — Wykładnia art. 21 ust. 2 — Okres ważności świadectwa — Ważność art. 21 ust. 2 — Dostosowanie prawa wtórnego, które wynika bezpośrednio z aktu przystąpienia — Brak właściwości Trybunału)	5
2016/C 441/07	Sprawa C-576/15: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 5 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Administrativen sad Weliko Tyrnowo – Bułgaria) – Maya Marinova ET/Direktor na Direksia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Weliko Tyrnowo pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite (Odesłanie prejudycjalne — Opodatkowanie — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 2 ust. 1 lit. a) — Artykuł 9 ust. 1 — Artykuł 14 ust. 1 — Artykuły 73, 80 i 273 — Zasada neutralności podatkowej i zasada proporcjonalności — Oszustwo podatkowe — Nieprawidłowości w ewidencji księgowej — Ukrywanie dostaw i dochodów — Określenie podstawy opodatkowania)	5
2016/C 441/08	Sprawa C-583/15: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 5 października 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Polityka transportowa — Rozporządzenie (WE) nr 1071/2009 — Przewoźnik drogowy — Uproszczenie i współpraca administracyjna — Artykuł 16 ust. 1 i 5 — Krajowy rejestr elektroniczny przedsiębiorców transportu drogowego — Połączenie krajowych rejestrów elektronicznych)	6
2016/C 441/09	Sprawa C-23/16: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 5 października 2016 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita Polska [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rozporządzenie (WE) nr 1071/2009 — Wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego — Artykuł 16 ust. 1 i 5 — Krajowy rejestr elektroniczny przedsiębiorców transportu drogowego — Brak połączenia z krajowymi rejestrami elektronicznymi innych państw członkowskich]	7
2016/C 441/10	Sprawa C-472/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Hiszpania) w dniu 24 sierpnia 2016 r. – Jorge Luís Colino Sigüenza/Ayuntamiento de Valladolid i IN-PULSO MUSICAL Sociedad Cooperativa	7
2016/C 441/11	Sprawa C-474/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez la cour d'appel de Colmar (Francja) w dniu 29 sierpnia 2016 r. – Ministère public, Belu Dienstleistung GmbH & Co KG, Stefan Nikless	8
2016/C 441/12	Sprawa C-486/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Alicante (Hiszpania) w dniu 12 września 2016 r. – Bankia S.A./Alfredo Sánchez Martínez i Sandra Sánchez Triviño	9

2016/C 441/13	Sprawa C-491/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 14 września 2016 r. – Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP/Maxiflor – Promoção e Comercialização de Plantas, Importação e Exportação, Lda	10
2016/C 441/14	Sprawa C-498/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 19 września 2016 r. – Maximilian Schrems/Facebook Ireland Limited . .	10
2016/C 441/15	Sprawa C-505/16 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 12 lipca 2016 r. w sprawie T-347/14, Olga Stanisławiwna Janukowycz/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 23 września 2016 r. przez Olę Stanisławiwnę Janukowycz jako spadkobierczynię Wiktora Wiktorowycza Janukowycza	11
2016/C 441/16	Sprawa C-507/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 26 września 2016 r. – „Entyrtejmynt Byłgarija Sistem” EOOD/Direktor na Direkcija „Obżałwane i danyczno-osiguritelna praktika” – Sofia	13
2016/C 441/17	Sprawa C-511/16: Skarga wniesiona w dniu 29 września 2016 r. – Komisja Europejska/Wielkie Księstwo Luksemburga	13
Sąd		
2016/C 441/18	Sprawa T-351/13: Wyrok Sądu z dnia 18 października 2016 r. – Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada [Dumping — Przywóz ręcznych wózków paletowych oraz ich zasadniczych części, pochodzących z Chin — Ostateczne cło antydumpingowe — Skarga o stwierdzenie nieważności — Bezpośrednie oddziaływanie — Indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Ustalenie wartości normalnej — Artykuł 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Zasada niższego cła — Artykuł 9 ust. 4 rozporządzenia nr 1225/2009 — Obowiązek uzasadnienia]	15
2016/C 441/19	Sprawa T-367/14: Wyrok Sądu z dnia 18 października 2016 r. – August Storck/EUIPO – Chiquita Brands (Fruitfuls) (Unijny znak towarowy — Postępowanie w sprawie wygaśnięcia prawa do znaku towarowego — Unijny słowny znak towarowy Fruitfuls — Dowód rzeczywisty — Artykuł 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	15
2016/C 441/20	Sprawa T-418/14: Wyrok Sądu z dnia 18 października 2016 r. – Sina Bank/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie środków finansowych — Skarga o stwierdzenie nieważności — Termin do wniesienia skargi — Dostosowanie żądań — Dopuszczalność — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Oczywisty błąd w ocenie — Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności)	16
2016/C 441/21	Sprawa T-824/14: Wyrok Sądu z dnia 18 października 2016 r. – Eveready Battery Company/EUIPO – Hussain i in. (POWER EDGE) [Unijny znak towarowy — Procedura w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie unijnego graficznego znaku towarowego POWER EDGE — Wcześniejszy unijny słowny znak towarowy EDGE — Bezwzględna podstawa odmowy — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 15 ust. 1 i art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009]	17
2016/C 441/22	Sprawa T-56/15: Wyrok Sądu z dnia 18 października 2016 r. – Raimund Schmitt Verpachtungsgesellschaft/EUIPO (BRAUWELT) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego BRAUWELT — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Charakter odróżniający uzyskany w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 — Prawo do bycia wysłuchanym — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009]	18

2016/C 441/23	Sprawa T-776/15: Wyrok Sądu z dnia 18 października 2016 r. – Meissen Keramik/EUIPO (MEISSEN KERAMIK) (Unijny znak towarowy — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego MEISSEN KERAMIK — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	19
2016/C 441/24	Sprawa T-662/16: Skarga wniesiona w dniu 12 września 2016 r. – Gall Pharma GmbH/EUIPO – Pfizer Inc. (Styriagra)	19
2016/C 441/25	Sprawa T-667/16 P: Odwołanie wniesione w dniu 19 września 2016 r. przez Pietera De Meyera od wyroku wydanego w dniu 20 lipca 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-113/15, Adriaen i in./Komisja	20
2016/C 441/26	Sprawa T-668/16 P: Odwołanie wniesione w dniu 19 września 2016 r. przez HL od wyroku wydanego w dniu 20 lipca 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-112/15, HL/Komisja . . .	22
2016/C 441/27	Sprawa T-681/16: Skarga wniesiona w dniu 23 września 2016 r. – Henkel Electronic Materials (Belgium)/Komisja	23
2016/C 441/28	Sprawa T-682/16: Skarga wniesiona w dniu 23 września 2016 r. – Francja/Komisja	24
2016/C 441/29	Sprawa T-689/16: Skarga wniesiona w dniu 24 września 2016 r. – PL/Komisja	25
2016/C 441/30	Sprawa T-691/16: Skarga wniesiona w dniu 26 września 2016 r. – Elevolution-Engenharia/Komisja .	26
2016/C 441/31	Sprawa T-692/16: Skarga wniesiona w dniu 27 września 2016 r. – CJ/ECDC	26
2016/C 441/32	Sprawa T-693/16 P: Odwołanie wniesione w dniu 28 września 2016 r. przez HG od wyroku wydanego w dniu 19 lipca 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-149/15, HG/Komisja . .	27
2016/C 441/33	Sprawa T-695/16 P: Odwołanie wniesione w dniu 29 września 2016 r. przez Komisję Europejską od wyroku wydanego w dniu 20 lipca 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-104/15, U (*)/Komisja	28
2016/C 441/34	Sprawa T-698/16: Skarga wniesiona w dniu 23 września 2016 r. – Trasta Komerčbanka i in./EBC . .	29
2016/C 441/35	Sprawa T-702/16 P: Odwołanie wniesione w dniu 30 września 2016 r. przez José Barrosa Trutę, Marca Forliego, Calogera Galanteo, Bernarda Gradela od wyroku wydanego w dniu 20 lipca 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-126/15, Barroso Truta i in./Trybunał	30
2016/C 441/36	Sprawa T-715/16: Skarga wniesiona w dniu 7 października 2016 r. – Pebagua/Komisja	31
2016/C 441/37	Sprawa T-717/16: Skarga wniesiona w dniu 4 października 2016 r. – Waldhausen/EUIPO (Przedstawienie sylwetki głowy konia)	31
2016/C 441/38	Sprawa T-719/16: Skarga wniesiona w dniu 7 października 2016 r. – Berliner Stadtwerke/EUIPO (berlinWärme)	32
2016/C 441/39	Sprawa T-720/16: Skarga wniesiona w dniu 10 października 2016 r. – ARFEA/Komisja	32
2016/C 441/40	Sprawa T-724/16 P: Odwołanie wniesione w dniu 12 października 2016 r. przez Giorgia Cocchiego i Nicolę Falcione od postanowienia wydanego w dniu 2 sierpnia 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-134/11, Cocchi i Falcione/Komisja	34

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2016/C 441/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 428 z 21.11.2016

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 419 z 14.11.2016

Dz.U. C 410 z 7.11.2016

Dz.U. C 402 z 31.10.2016

Dz.U. C 392 z 24.10.2016

Dz.U. C 383 z 17.10.2016

Dz.U. C 371 z 10.10.2016

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Campobasso – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Gianpaolowi Paolettiemu i in.

(Sprawa C-218/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 6 TUE — Naruszenie art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Zasada retroaktywnego stosowania względniejszej ustawy karnej — Obywatele włoscy organizujący nielegalny wjazd obywateli rumuńskich na terytorium włoskie — Czynny dokonane przed przystąpieniem Rumunii do Unii — Wpływ przystąpienia Rumunii na przestępstwo ułatwiania nielegalnej imigracji — Stosowanie prawa Unii — Właściwość Trybunału)

(2016/C 441/02)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale ordinario di Campobasso

Strony w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Gianpaolo Paoletti, Umberto Castaldi, Domenico Faricelli, Antonio Angelucci, Mauro Angelucci, Antonio D'Ovidio, Camillo Volpe, Giampaolo Canzano, Raffaele Di Giovanni, Antonio Della Valle

Sentencja

Wykładni art. 6 TUE i art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, że przystąpienie państwa do Unii nie sprzeciwia się możliwości stosowania przez inne państwo członkowskie sankcji karnych wobec osób, które przed tym przystąpieniem popełniły przestępstwo ułatwiania nielegalnej imigracji obywateli tego pierwszego państwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 10.8.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 6 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte – Włochy) – Tecnoedi Costruzioni Srl/Comune di Fossano

(Sprawa C-318/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 7 lit. c) — Kwoty progowe dla zamówień publicznych — Nieosiągnięty próg — Oferty rażąco niskie — Automatyczne wykluczenie — Uprawnienie instytucji zamawiającej — Obowiązki instytucji zamawiającej wynikające ze swobody przedsiębiorczości, swobodnego świadczenia usług i ogólnej zasady niedyskryminacji — Zamówienia posiadające niewątpliwe znaczenie transgraniczne)

(2016/C 441/03)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Tecnoedi Costruzioni Srl

Strona pozwana: Comune di Fossano

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale amministrativo regionale per il Piemonte (regionalny sąd administracyjny dla Piemontu, Włochy) postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2015 r. jest niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 21.9.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hessisches Finanzgericht – Niemcy) – TMD Gesellschaft für transfusionsmedizinische Dienste mbH/Finanzamt Kassel II – Hofgeismar

(Sprawa C-412/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Opodatkowanie — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Zwolnienia niektórych rodzajów działalności w interesie publicznym — Artykuł 132 ust. 1 lit. d) — Dostarczanie organów ludzkich, krwi i mleka ludzkiego — Zakres — Osocze z krwi ludzkiej przetworzone i wykorzystane do celów przemysłowych]

(2016/C 441/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Hessisches Finanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TMD Gesellschaft für transfusionsmedizinische Dienste mbH

Strona pozwana: Finanzamt Kassel II – Hofgeismar

Sentencja

Artykuł 132 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że dostawy krwi ludzkiej, jakie państwa członkowskie są zobowiązane objąć zwolnieniem na podstawie tego przepisu, nie obejmują dostaw osocza uzyskanego z krwi ludzkiej, jeżeli to osocze nie jest przeznaczone bezpośrednio do celów leczniczych, lecz wyłącznie do wytwarzania produktów leczniczych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 398 z 30.11.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 6 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Jean-Michel Adrien i in./Premier ministre, Ministre des finances et des comptes publics, Ministre de la décentralisation et de la fonction publique

(Sprawa C-466/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ pracowników — Urzędnicy krajowi oddelegowani do instytucji lub organu Unii — Emerytura — Prawo wyboru — Zawieszenie lub utrzymanie przynależności do krajowego systemu emerytalnego — Ograniczenie zbiegu uprawnień emerytalnych nabytych z tytułu krajowego systemu emerytalnego i uprawnień emerytalnych nabytych z tytułu systemu emerytalnego Unii)

(2016/C 441/05)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jean-Michel Adrien, Frédéric Baron, Catherine Blanchin, Marc Bouillaguet, Anne-Sophie Chalhoub, Denis d'Ersu, Laurent Gravière, Vincent Cador, Roland Moustache, Jean-Richard de la Tour, Anne Schneider, Bernard Stamm, Éléonore von Bardeleben

Strona pozwana: Premier ministre, Ministre des finances et des comptes publics, Ministre de la décentralisation et de la fonction publique

Sentencja

Artykuł 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniom krajowym, takim jak uregulowania będące przedmiotem postępowania głównego, skutkującym tym, że urzędnik krajowy oddelegowany do instytucji lub organu Unii, który postanawia zachować w okresie swego oddelegowania przynależność do krajowego systemu emerytalnego, traci w całości lub w części przywileje związane z jego przynależnością do tego systemu krajowego, jeśli przepracuje dziesięć lat w Unii, co daje mu prawo do emerytury na podstawie systemu emerytalnego Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 381 z 16.11.2015.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 5 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus – Estonia) – F. Hoffmann-La Roche AG/Accord Healthcare OÜ

(Sprawa C-572/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Własność przemysłowa i handlowa — Patent — Dodatkowe świadectwo ochronne — Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 — Artykuł 21 ust. 2 — Przepisy przejściowe — Świadectwo wydane zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego przed jego przystąpieniem do Unii Europejskiej — Wykładnia art. 21 ust. 2 — Okres ważności świadectwa — Ważność art. 21 ust. 2 — Dostosowanie prawa wtórnego, które wynika bezpośrednio z aktu przystąpienia — Brak właściwości Trybunału)

(2016/C 441/06)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Riigikohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: F. Hoffmann-La Roche AG

Strona pozwana: Accord Healthcare OÜ

Sentencja

- 1) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest właściwy do orzekania o ważności art. 21 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych, zmienionego aktem dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Chorwacji oraz dostosowań w Traktacie o Unii Europejskiej, Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktacie ustanawiającym Europejską Wspólnotę Energii Atomowej.
- 2) Artykuł 21 ust. 2 rozporządzenia nr 469/2009, ze zmianami, należy interpretować w ten sposób, że stosuje się on do dodatkowego świadectwa ochronnego, dotyczącego określonego produktu leczniczego, wydanego przez państwo członkowskie przed jego przystąpieniem do Unii Europejskiej. O ile ten produkt leczniczy był w Europejskim Obszarze Gospodarczym przedmiotem zezwolenia na obrót wydanego przed wydaniem zezwolenia we wspomnianym państwie członkowskim i ewentualnie przed przystąpieniem tego państwa do Unii, należy wziąć pod uwagę tylko to pierwsze zezwolenie na obrót w celu ustalenia okresu ważności wspomnianego dodatkowego świadectwa ochronnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 25.1.2016.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 5 października 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Administrativen sad Weliko Tyrnowo – Bułgaria) – Maya Marinova ET/Direktor na Direktsia „Obzhavane i danachno-osiguritelna praktika” Weliko Tyrnowo pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

(Sprawa C-576/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Opodatkowanie — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 2 ust. 1 lit. a) — Artykuł 9 ust. 1 — Artykuł 14 ust. 1 — Artykuły 73, 80 i 273 — Zasada neutralności podatkowej i zasada proporcjonalności — Oszustwo podatkowe — Nieprawidłowości w ewidencji księgowej — Ukrywanie dostaw i dochodów — Określenie podstawy opodatkowania)

(2016/C 441/07)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Weliko Tyrnowo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maya Marinova ET

Strona pozwana: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Weliko Tyrnowo pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 lit. a), art. 9 ust. 1, art. 14 ust. 1 oraz art. 73 i 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, a także zasadę neutralności podatkowej należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak przepisy sporne w postępowaniu głównym, na mocy których w wypadku nieobecności w magazynie podatnika dostarczonych mu towarów i niezaksięgowaniu przez podatnika dotyczących ich dokumentów podatkowych organ podatkowy może domniemywać, że rzeczony podatnik dokonał dalszej sprzedaży tych towarów osobom trzecim, i określić podstawę opodatkowania sprzedaży rzeczonych towarów w zależności od okoliczności faktycznych, jakie są mu znane, według zasad nieprzewidzianych przez tę dyrektywę. Do sądu odsyłającego należy jednak kontrola, czy przepisy krajowe nie wykraczają poza to co konieczne w celu zapewnienia prawidłowego poboru podatku VAT i zapobiegania oszustwom.

⁽¹⁾ Dz.U. C 25.1.2016.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 5 października 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska

(Sprawa C-583/15) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Polityka transportowa — Rozporządzenie (WE) nr 1071/2009 — Przewoźnik drogowy — Uproszczenie i współpraca administracyjna — Artykuł 16 ust. 1 i 5 — Krajowy rejestr elektroniczny przedsiębiorców transportu drogowego — Połączenie krajowych rejestrów elektronicznych)

(2016/C 441/08)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Hottiaux, M. M. Farrajota i P. Guerra e Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo i C. Guerra Santos, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Poprzez brak utworzenia krajowego rejestru elektronicznego przedsiębiorców transportu drogowego, a zatem brak połączenia go z krajowymi rejestrami elektronicznymi innych państw członkowskich, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 16 ust. 1 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającego dyrektywę Rady 96/26/WE.

2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 1.2.2016, s. 29.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 5 października 2016 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita Polska**(Sprawa C-23/16) ⁽¹⁾****[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rozporządzenie (WE) nr 1071/2009 — Wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego — Artykuł 16 ust. 1 i 5 — Krajowy rejestr elektroniczny przedsiębiorców transportu drogowego — Brak połączenia z krajowymi rejestrami elektronicznymi innych państw członkowskich]**

(2016/C 441/09)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: J. Hottiaux, pełnomocnik)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Poprzez brak ustanowienia krajowego rejestru elektronicznego przedsiębiorców transportu drogowego i połączenia go z krajowymi rejestrami elektronicznymi innych państw członkowskich Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 16 ust. 1 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającą dyrektywę Rady 96/26/WE.
- 2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 14.3.2016.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Hiszpania) w dniu 24 sierpnia 2016 r. – Jorge Luís Colino Sigüenza/Ayuntamiento de Valladolid i IN-PULSO MUSICAL Sociedad Cooperativa**(Sprawa C-472/16)**

(2016/C 441/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jorge Luís Colino Sigüenza.

Strona pozwana: Ayuntamiento de Valladolid i IN-PULSO MUSICAL Sociedad Cooperativa.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy uznać, że doszło do przeniesienia w rozumieniu dyrektywy 2001/23/WE ⁽¹⁾, jeżeli wykonawca zamówienia na prowadzenie szkoły muzycznej udzielonego przez Ayuntamiento (urząd miasta), który otrzymuje wszystkie środki materialne od tego urzędu (lokale, instrumenty, sale, umeblowanie), zatrudnia własnych pracowników i świadczy usługi w formie lat szkolnych, zaprzestaje działalności z dniem 1 kwietnia 2013 r., dwa miesiące przed zakończeniem roku szkolnego, zwracając wszystkie środki urzędowi miasta, który to urząd nie wznawia działalności celem zakończenia roku szkolnego 2012-13, lecz udziela nowego zamówienia na rzecz nowego wykonawcy, który wznawia działalność we wrześniu 2013 r., na początku nowego roku szkolnego 2013-14, przekazując w tym celu na nowego wykonawcę konieczne środki materialne, którymi wcześniej dysponował uprzedni wykonawca zamówienia urzędu (pomieszczenia, instrumenty, sale, umeblowanie)?

- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na uprzednie pytanie, czy w opisanych okolicznościach, w których brak wykonania zobowiązań ze strony głównego przedsiębiorcy (urząd miasta) zmusza pierwotnego wykonawcę do zaprzestania prowadzenia działalności oraz do zwolnienia wszystkich pracowników, w wyniku czego ów główny przedsiębiorca przekazuje środki materialne na drugiego wykonawcę, który kontynuuje tę samą działalność, art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/23/WE należy interpretować w ten sposób, że w niniejszym przypadku zwolnienie pracowników pierwszego wykonawcy nastąpiło „z powodów ekonomicznych, technicznych lub organizacyjnych, powodujących zmiany w stanie zatrudnienia”, czy też że jego powodem było „przejęcie przedsiębiorstwa, zakładu lub części przedsiębiorstwa lub zakładu”, który to powód jest zakazany przez ten artykuł?
- 3) Jeżeli odpowiedź na wcześniejsze pytanie byłaby taka, iż przyczyną zwolnienia było przejęcie, a tym samym, że przyczyna ta była sprzeczna z dyrektywą 2001/23/WE, to czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, iż zakazuje on, aby prawo krajowe zakazywało sądom lub trybunałom rozstrzygania co do istoty zarzutów pracownika, który zaskarża swoje zwolnienie w postępowaniu indywidualnym, które to zwolnienie nastąpiło w ramach zwolnienia grupowego, w celu obrony praw wynikających ze stosowania dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów oraz dyrektywy Rady nr 98/59/WE⁽²⁾ z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych, z tego powodu, że uprzednio zapadł prawomocny wyrok dotyczący zwolnienia grupowego w postępowaniu, w którym pracownik nie mógł uczestniczyć, pomimo że jego uczestnikami mogli być i byli związki zawodowe działające u pracodawcy lub przedstawiciele prawni grup pracowników?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów. (Dz. U z 2001 r., L 82, s. 16).

⁽²⁾ Dz.U. 1998 r., L 225, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez la cour d'appel de Colmar (Francja) w dniu 29 sierpnia 2016 r. – Ministère public, Belu Dienstleistung GmbH & Co KG, Stefan Nikless

(Sprawa C-474/16)

(2016/C 441/11)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Colmar

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministère public, Belu Dienstleistung GmbH & Co KG, Stefan Nikless

Pytania prejudycjalne

Czy skutek przypisywany zaświadczeniu A 1, wydanemu przedsiębiorstwu pracy tymczasowej – zgodnie z art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego⁽¹⁾ – przez instytucję wyznaczoną przez władze państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo w dziedzinie zabezpieczenia społecznego nadal ma zastosowanie do sytuacji pracownika najemnego, jest wiążący, po pierwsze, dla instytucji i organów państwa przyjmującego, a po drugie, dla sądów tego państwa członkowskiego w przypadku stwierdzenia, że warunki wykonywania pracy przez pracownika najemnego w sposób oczywisty nie są objęte przedmiotowym zakresem zastosowania przepisów szczególnych z art. 12 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 883/2004?

⁽¹⁾ Dz.U. L 284, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Alicante (Hiszpania) w dniu 12 września 2016 r. – Bankia S.A./Alfredo Sánchez Martínez i Sandra Sánchez Triviño

(Sprawa C-486/16)

(2016/C 441/12)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Alicante

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bankia S.A.

Strona pozwana: Alfredo Sánchez Martínez i Sandra Sánchez Triviño

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uwzględnienie w momencie decydowania o nieuczciwym charakterze warunku umownego wcześniejszej wymagalności takiego jak znajdujący się w spornej umowie zawartej pomiędzy przedsiębiorcą i konsumentem, nie tylko okoliczności występujących w momencie zawarcia umowy, lecz również powagi uchybienia konsumenta w czasie po zawarciu umowy, jest niezgodne z art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG ⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich?
- 2) Czy zarządzenie wszczęcia postępowania egzekucyjnego w oparciu o warunek umowny wcześniejszej wymagalności, którego nieuczciwość stwierdzono w prawomocnym orzeczeniu sądowym wydanym we wcześniejszym postępowaniu w sprawie egzekucji wierzytelności zabezpieczonej hipoteką pomiędzy tymi samymi stronami i opartym na tej samej umowie kredytu hipotecznego, chociażby krajowy porządek prawny nie przyznawał temu orzeczeniu materialno-prawnych skutków powagi rzeczy osądzonej, lecz prawo krajowe przewidywało brak możliwości wszczęcia nowego postępowania egzekucyjnego na podstawie tego samego tytułu egzekucyjnego, jest sprzeczne z zasadą skuteczności przewidzianą w art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich?
- 3) Czy w ramach postępowania w sprawie egzekucji wierzytelności zabezpieczonej hipoteką, w którym sąd pierwszej instancji odmówił wszczęcia egzekucji – albowiem opierała się ona na warunku umownym wcześniejszej wymagalności uznanym za nieuczciwy w innym wcześniejszym postępowaniu w sprawie egzekucji wierzytelności zabezpieczonej hipoteką opartym na tym samym tytule i toczącym się między tymi samymi stronami – i w którym odmowę wszczęcia egzekucji uchylił sąd apelacyjny przekazując akta sprawy sądowi pierwszej instancji w celu wszczęcia postępowania egzekucyjnego, z zasadą skuteczności przewidzianą w art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich sprzeczne jest wiązanie sądu pierwszej instancji rozstrzygnięciem sądu apelacyjnego lub czy prawo krajowe należy interpretować w ten sposób, że sąd pierwszej instancji nie jest związany orzeczeniem wydanym w drugiej instancji, w wypadku gdy istnieje już wcześniejsze prawomocne orzeczenie stwierdzające nieważność warunku wcześniejszej wymagalności, na którym opiera się wszczęcie egzekucji, przez co powinien on w tym wypadku ponownie stwierdzić niedopuszczalność wniosku o wszczęcie egzekucji?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993 L 95 s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 14 września 2016 r. – Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP/Maxiflor – Promoção e Comercialização de Plantas, Importação e Exportação, Lda

(Sprawa C-491/16)

(2016/C 441/13)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP.

Strona pozwana: Maxiflor – Promoção e Comercialização de Plantas, Importação e Exportação, Lda.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy Programa Operacional de Desenvolvimento Rural (program operacyjny rozwoju obszaru wiejskiego, zwany „programem AGRO”), należy uznać za „program wieloletni” w rozumieniu art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r.⁽¹⁾ [które w międzyczasie zostało uchylone zgodnie z art. 107 i z zastrzeżeniem art. 105 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006⁽²⁾ r.]?
- 2) Czy program AGRO należy uznać za „program wieloletni” dla celów zastosowania przepisu zawartego w [drugiej] części akapitu drugiego art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE, EURATOM) nr 2988/95⁽³⁾ z dnia 18 grudnia 1995 r., zgodnie z którym „[w] przypadku programów wieloletnich okres przedawnienia w każdym przypadku biegnie do momentu ostatecznego zakończenia programu”?
- 3) Czy jeżeli program AGRO zostanie uznany za „program wieloletni” dla celów zastosowania przepisu zawartego w drugiej części akapitu drugiego art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE, EURATOM) nr 2988/95, to:
 - przedawnienie postępowań administracyjnych wszczętych w jego ramach podlega czteroletniemu terminowi przewidzianemu w art. 3 ust. 1?
 - czy jeżeli czteroletni termin upływa przed zakończeniem programu, dochodzi do przedawnienia, czy
 - z uwagi na postanowienia [drugiej] części akapitu drugiego art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE, EURATOM) nr 2988/95, dies ad quem terminu przedawnienia rozciąga się na, to znaczy jest nim dzień „ostatecznego zakończenia [wieloletniego] programu”?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. 1999 r., L 161, str. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. L 210, s. 25).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE, EURATOM) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 19 września 2016 r. – Maximilian Schrems/Facebook Ireland Limited

(Sprawa C-498/16)

(2016/C 441/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maximilian Schrems

Strona pozwana: Facebook Ireland Limited

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że „konsument” w rozumieniu tego przepisu traci ten przymiot, jeżeli po dłuższym korzystaniu z prywatnego konta na Facebooku w związku z dochodzeniem swoich roszczeń publikuje książki, wygłasza wykłady częściowo również odpłatne, prowadzi strony internetowe, organizuje zbiórki datków na dochodzenie swoich roszczeń i przyjmuje cesję roszczeń licznych konsumentów w zamian za zapewnienie przekazania im kwoty wygranej w procesie po odliczeniu kosztów procesu?
- 2) Czy art. 16 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że konsument może dochodzić w danym państwie członkowskim jednocześnie ze swoimi roszczeniami wynikającymi z umowy konsumenckiej przed sądem właściwym dla powoda również podobnych roszczeń innych konsumentów mających miejsce zamieszkania
 - a) w tym samym państwie członkowskim,
 - b) w innym państwie członkowskim lub
 - c) państwie trzecim,

jeśli roszczenia te wynikające z umów konsumenckich zawartych z tą samą stroną pozwaną zostały na niego scedowane z tego samego prawnego powodu i jeśli umowa cesji nie wchodzi w zakres działalności gospodarczej lub zawodowej powoda, lecz służy wspólnemu dochodzeniu roszczeń?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 12 lipca 2016 r. w sprawie T-347/14, Olga Stanisławiwna Janukowycz/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 23 września 2016 r. przez Olę Stanisławiwnę Janukowycz jako spadkobierczynię Wiktora Wiktorowycza Janukowycza

(Sprawa C-505/16 P)

(2016/C 441/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Olga Stanisławiwna Janukowycz, jako spadkobierczyni Wiktora Wiktorowycza Janukowycza (przedstawiciel: T. Beazley, QC)

Pozostali uczestnicy postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu (dziewiąta izba) z dnia 12 lipca 2016 r. w sprawie T-347/14 w zakresie wyszczególnionym w pkt 6 i 7 odwołania, mianowicie:
 - pkt 2 i 4 sentencji tego postanowienia;
 - pkt 3 sentencji postanowienia Sądu (dziewiąta izba) z dnia 12 lipca 2016 r. w sprawie T-347/14 w zakresie, w jakim Sąd uznaje, że tenże pkt 3 wymaga od Rady Unii Europejskiej pokrycia wyłącznie kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołanie, ale nie kosztów poniesionych przez zmarłego;

- odesłanie sprawy do Sądu w celu przeprowadzenia rozprawy i wydania wyroku albo posiłkowo:
- uwzględnienie żądań skarżącej przedstawionych w postępowaniu przed Sądem w zakresie wyszczególnionym w pkt 6 i 7 odwołania, mianowicie stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/143 ⁽¹⁾ z dnia 29 stycznia 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/119, rozporządzenia Rady (UE) 2015/138 ⁽²⁾ z dnia 29 stycznia 2015 r. zmieniającego rozporządzenie nr 208/2014, decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 ⁽³⁾ z dnia 5 marca 2015 r. oraz rozporządzenia wykonawczego Rady 2015/357 ⁽⁴⁾ z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia nr 208/2014 w zakresie, w jakim środki te dotyczą Wiktora Wiktorowycza Janukowycza; oraz
- w zakresie, w jakim Trybunał uzna, że Sąd już tego nie uczynił, obciążenie Rady Unii Europejskiej zarówno kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie, jak i kosztami poniesionymi przez zmarłego w związku z żądaniem stwierdzenia nieważności zawartym w skardze;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie, w tym kosztami poniesionymi przez zmarłego, w związku z żądaniem stwierdzenia nieważności zawartym w piśmie dostosowującym żądania;
- w każdym razie obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo, stwierdzając w pkt 84, 89 i 92 zaskarżonego postanowienia, że pismo dostosowujące żądania było niedopuszczalne, ponieważ zostało złożone w imieniu zmarłego po jego śmierci. Sąd błędnie uznał, że w okolicznościach niniejszej sprawy dopuszczalność pisma dostosowującego żądania należy oceniać wyłącznie w odniesieniu do sytuacji istniejącej w chwili złożenia pisma dostosowującego żądania. Dopuszczalność pisma dostosowującego żądania należało raczej ocenić całościowo w odniesieniu do wszystkich okoliczności sprawy.

Po drugie, nawet jeśli Sąd słusznie stwierdził, że dopuszczalność pisma dostosowującego żądania należy oceniać wyłącznie w odniesieniu do sytuacji istniejącej w chwili jego złożenia, Sąd naruszył prawo, stwierdzając, iż pismo dostosowujące żądania nie zostało co do istoty złożone w imieniu wnoszącej odwołanie. Z pisma dostosowującego żądania, rozpatrywanego w kontekście pozostałego materiału, który został przedstawiony Sądowi, wyraźnie wynikało, że zostało ono złożone w imieniu zmarłego przez wnoszącą odwołanie lub na rzecz wnoszącej odwołanie w charakterze *de facto* następczyni i spadkobierczyni zmarłego. Jako takie było ono dopuszczalne w odniesieniu do sytuacji faktycznej istniejącej w chwili jego złożenia. Dochodząc do odwrotnego wniosku, Sąd naruszył prawo poprzez przeinaczenie dowodów, które zostały mu przedstawione.

Po trzecie, Sąd naruszył prawo, gdyż nie uczynił rozróżnienia pomiędzy i) dopuszczalnością pisma dostosowującego żądania a ii) dopuszczalnością drugiej skargi o stwierdzenie nieważności. Sąd: 1) błędnie nie uwzględnił okoliczności, że dopuścił zawieszenie postępowania w odniesieniu do pisma dostosowującego żądania; 2) błędnie stwierdził, że dopuszczalność pisma dostosowującego żądania należy ocenić w odniesieniu wyłącznie do sytuacji istniejącej w chwili złożenia pisma dostosowującego żądania; 3) błędnie pominął okoliczność, że na mocy ukraińskiego prawa spadkowego określenie, kto jest spadkobiercą, następuje sześć miesięcy po śmierci, ale z mocą wsteczną; oraz 4) w rezultacie błędnie i w sposób nieuzasadniony pozbawił wnoszącą odwołanie dostępu do sądu dla celów podważenia aktów z 2015 r. w charakterze następczyni i spadkobierczyni bądź w innym charakterze.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2015/143 z dnia 29 stycznia 2015 r. zmieniająca decyzję Rady 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2015, L 24, s. 16).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/138 z dnia 29 stycznia 2015 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2015, L 24, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2015 r. zmieniająca decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2015, L 62, s. 25).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2015, L 62, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 26 września 2016 r. – „Entyrtejmynt Byłgarija Sistem” EOOD/Direktor na Direkcija „Obżałwane i danyczno-osiguritelna praktika” – Sofia

(Sprawa C-507/16)

(2016/C 441/16)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Entyrtejmynt Byłgarija Sistem” EOOD

Strona przeciwna: Direktor na Direkcija „Obżałwane i danyczno-osiguritelna praktika” – Sofia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 214 dyrektywy 2006/112 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w kontekście prawa do odliczenia przepis ten nadaje różne znaczenie sytuacjom identyfikacji w ramach VAT, odpowiednio, że dopuszcza on, aby państwa członkowskie nadawały różne znaczenie sytuacjom identyfikacji, tak jak w wypadku art. 97 a i art. 70 ust. 4 Zakon za danyk wyrchu dobawenata stojnost?
- 2) Czy art. 168 lit. a) i art. 169 lit. a) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że podatnikowi zidentyfikowanemu w trybie art. 214 ust. 1 lit. e) dyrektywy [2006/112] nie przysługuje prawo do odliczenia naliczonego przez niego VAT w odniesieniu do otrzymanych świadczeń usług wykonanych przez podatników z innych państw członkowskich, w sytuacji gdy wykorzystuje on owe usługi do wykonywania świadczeń usług w innych państwach członkowskich i są spełnione pozostałe materialnoprawne i proceduralne wymogi wykonania prawa do odliczenia?
- 3) Czy art. 168 lit. a) i art. 169 lit. a) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one przepis krajowy taki jak art. 70 ust. 4 Zakon za danyk wyrchu dobawenata stojnost, zgodnie z którym w żadnych okolicznościach nie powstaje prawo do odliczenia przez podatnika zidentyfikowanego dla celów VAT na podstawie art. 214 ust. 1 lit. d) lub e), a nie na podstawie art. 214 ust. 1 lit. a) dyrektywy [2006/112]?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U. L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 29 września 2016 r. – Komisja Europejska/Wielkie Księstwo Luksemburga

(Sprawa C-511/16)

(2016/C 441/17)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. van Beek, G. von Rintel, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując, najpóźniej do dnia 1 czerwca 2015 r., przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/27/UE z dnia 26 lutego 2014 r. zmieniającej dyrektywy Rady 92/58/EWG, 92/85/EWG, 94/33/WE, 98/24/WE oraz dyrektywę 2004/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu dostosowania ich do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 6 ust. 1 tejże dyrektywy;
- nałożenie na Wielkie Księstwo Luksemburga, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, okresowej kary pieniężnej o dziennej stawce w wysokości 8 710 euro, naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie z tytułu naruszenia obowiązku poinformowania o środkach podjętych w celu dokonania transpozycji dyrektywy 2014/27/UE;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 czerwca 2015 r.

Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło ciążącemu na nim obowiązkowi poinformowania o środkach podjętych w celu dokonania transpozycji przed upływem przewidzianego w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2014/27/UE terminu transpozycji.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 18 października 2016 r. – Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada

(Sprawa T-351/13) ⁽¹⁾

[Dumping — Przywóz ręcznych wózków paletowych oraz ich zasadniczych części, pochodzących z Chin — Ostateczne cło antydumpingowe — Skarga o stwierdzenie nieważności — Bezpośrednie oddziaływanie — Indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Ustalenie wartości normalnej — Artykuł 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Zasada niższego cła — Artykuł 9 ust. 4 rozporządzenia nr 1225/2009 — Obowiązek uzasadnienia]

(2016/C 441/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Crown Equipment (Suzhou) Co. Ltd (Suzhou, Chiny) i Crown Gabelstapler GmbH & Co. KG (Roding, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci K. Neuhaus, H.-J. Freund i B. Ecker)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Boelaert i B. Driessen, pełnomocnicy wspierani przez B. O'Connor, solicitor i adwokat S. Gubel)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. França i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparta na art. 263 TFUE skarga o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 372/2013 z dnia 22 kwietnia 2013 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1008/2011 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz ręcznych wózków paletowych oraz ich zasadniczych części, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, w następstwie częściowego przeglądu okresowego, zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. L 112, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Crown Equipment (Suzhou) Co. Ltd i Crown Gabelstapler GmbH & Co. KG pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 31.8.2013.

Wyrok Sądu z dnia 18 października 2016 r. – August Storck/EUIPO – Chiquita Brands (Fruitfuls)

(Sprawa T-367/14) ⁽¹⁾

(Unijny znak towarowy — Postępowanie w sprawie wygaśnięcia prawa do znaku towarowego — Unijny słowny znak towarowy Fruitfuls — Dowód rzeczywisty — Artykuł 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2016/C 441/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: August Storck KG (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: I. Rohr, A.-C. Richter, P. Goldenbaum, T. Melchert i T. Reher, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: początkowo przez A. Pocha, następnie przez G. Schneidera i D. Gája, i oraz w końcu przez D. Gája, pełnomocnicy).

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Chiquita Brands LLC (Charlotte, Karolina Północna, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: L. Bakers, avocat).

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 marca 2014 r. (sprawa R 1580/2013-5) dotycząca postępowania w sprawie wygaśnięcia prawa do znaku towarowego toczącego się między Chiquita Brands i August Storck.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 27 marca 2014 r. (sprawa R 1580/2013-5) w zakresie, w jakim potwierdził decyzję Wydziału Unieważnień stwierdzającą wygaśnięcie kwestionowanego znaku towarowego odnośnie do „słodczych” zawartych w klasie 30 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego w sprawie międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług na potrzeby rejestracji znaków towarowych z dnia 15 czerwca 1957 r. w brzmieniu zmienionym.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron ponosi koszt własne.

(¹) Dz.U. C 261 z 11.8.2014.

Wyrok Sądu z dnia 18 października 2016 r. – Sina Bank/Rada

(Sprawa T-418/14) (¹)

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie środków finansowych — Skarga o stwierdzenie nieważności — Termin do wniesienia skargi — Dostosowanie żądań — Dopuszczalność — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Oczywisty błąd w ocenie — Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności)

(2016/C 441/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sina Bank (Teheran, Iran) (przedstawiciele: B. Mettetal i C. Wucher-North, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen i D. Gicheva, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i dotyczące stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady, w brzmieniu wynikającym z ogłoszenia z dnia 15 marca 2014 r. skierowanego do osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi przewidzianymi w decyzji Rady 2010/413/WPZiB oraz w rozporządzeniu Rady (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2014, C 77, s. 1), o pozostawieniu nazwy skarżącego w wykazie zawartym w załączniku II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. 2010, L 195, s. 39), zmienionej decyzją Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. (Dz.U. 2010, L 281, s. 81), i w załączniku IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012

z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. 2012, L 88, s. 1), a po drugie, decyzji Rady 2014/776/WPZiB z dnia 7 listopada 2014 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB (Dz.U. 2014, L 325, s. 19), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1202/2014 z dnia 7 listopada 2014 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia nr 267/2012 (Dz.U. 2014, L 325, s. 3), decyzji Rady (WPZiB) 2015/1008 z dnia 25 czerwca 2015 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB (Dz.U. 2015, L 161, s. 19), i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/1001 z dnia 25 czerwca 2015 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia nr 267/2012 (Dz.U. 2015, L 161, s. 1), w zakresie, w jakim na mocy tych aktów nazwa skarżącego została pozostawiona w wykazie zawartym w załączniku II do decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644, i w załączniku IX do rozporządzenia nr 267/2012.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady Unii Europejskiej, w brzmieniu wynikającym z ogłoszenia z dnia 15 marca 2014 r. skierowanego do osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi przewidzianymi w decyzji Rady 2010/413/WPZiB oraz w rozporządzeniu Rady (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu, o pozostawieniu nazwy Sina Banku w wykazie zawartym w załączniku II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB, zmienionej decyzją Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r., i w załączniku IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Rady 2014/776/WPZiB z dnia 7 listopada 2014 r. zmieniającej decyzję 2010/413, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1202/2014 z dnia 7 listopada 2014 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia nr 267/2012, decyzji Rady (WPZiB) 2015/1008 z dnia 25 czerwca 2015 r. zmieniającej decyzję 2010/413 i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/1001 z dnia 25 czerwca 2015 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia 267/2012, w zakresie, w jakim na mocy tych aktów nazwa Sina Banku została pozostawiona w wykazie zawartym w załączniku II do decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644, lub w załączniku IX do rozporządzenia nr 267/2012.
- 3) Skutki decyzji 2015/1008 zostają utrzymane w odniesieniu do Sina Banku od dnia jej wejścia w życie do dnia upływu terminu do wniesienia odwołania od niniejszego wyroku, o którym mowa w art. 56 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, lub – w przypadku wniesienia odwołania od niniejszego wyroku w tym terminie – do dnia jego oddalenia.
- 4) Rada zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 z 25.8.2014.

Wyrok Sądu z dnia 18 października 2016 r. – Eveready Battery Company/EUIPO – Hussain i in. (POWER EDGE)

(Sprawa T-824/14) ⁽¹⁾

[Unijny znak towarowy — Procedura w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie unijnego graficznego znaku towarowego POWER EDGE — Wcześniejszy unijny słowny znak towarowy EDGE — Bezwzględna podstawa odmowy — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 15 ust. 1 i art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009]

(2016/C 441/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eveready Battery Company, Inc. (Saint-Louis, Missouri, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: N. Hebeis, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), (przedstawiciele: J. Garrido Otaola i M. Fischer, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO byli również, interwenient przed Sądem: Imran Hussain, Rizwana Hussain, Maariah Hussain, Danyaal Hussain i Zahra Hussain (Leeds, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: S. Malynicz, QC)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 października 2014 r. w sprawie R 38/2014 2 dotyczącej postępowania w przedmiocie sprzeciwu między Eveready Battery Company z jednej strony i Imranem Hussainem i innymi z drugiej strony.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Eveready Battery Company, Inc zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 65 z 23.2.2015.

Wyrok Sądu z dnia 18 października 2016 r. – Raimund Schmitt Verpachtungsgesellschaft/EUIPO (BRAUWELT)

(Sprawa T-56/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego BRAUWELT — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Charakter odróżniający uzyskany w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 — Prawo do bycia wysłuchanym — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009]

(2016/C 441/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Raimund Schmitt Verpachtungsgesellschaft mbH & Co. KG (Norymberga, Niemcy) (przedstawiciel: M. Höfler, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Schifko, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 grudnia 2014 r. (sprawa R 1121/2014-4), dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego BRAUWELT jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Raimund Schmitt Verpachtungsgesellschaft mbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 13.4.2015.

Wyrok Sądu z dnia 18 października 2016 r. – Meissen Keramik/EUIPO (MEISSEN KERAMIK)**(Sprawa T-776/15) ⁽¹⁾****(Unijny znak towarowy — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego MEISSEN KERAMIK —
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia
(WE) nr 207/2009)****(2016/C 441/23)***Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Meissen Keramik GmbH (Meissen, Niemcy) (przedstawiciele: M. Vohwinkel i M. Bagh, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: W. Schramek i A. Schifko, pełnomocnicy).

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 października 2015 r. (sprawa R 531/2015 1) dotycząca zgłoszenia rejestracji oznaczenia graficznego MEISSEN KERAMIK jako unijny znak towarowy.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Meissen Keramik GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 29.2.2016.

Skarga wniesiona w dniu 12 września 2016 r. – Gall Pharma GmbH/EUIPO – Pfizer Inc. (Styriagra)**(Sprawa T-662/16)****(2016/C 441/24)***Język skargi: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Gall Pharma GmbH (Judenburg, Austria) (przedstawiciele: D. Reichelt i L. Figura, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Pfizer Inc. (Nowy Jork, stan Nowy Jork, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Styriagra” – zgłoszenie nr 12 161 469

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 czerwca 2016 r. w sprawie R 724/2015-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- oddalenie, po stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji, sprzeciwu, który wniesiono wobec unijnego znaku towarowego nr 000233890 w postępowaniu w sprawie sprzeciwu nr 002286568;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Odwołanie wniesione w dniu 19 września 2016 r. przez Pietera De Meyera od wyroku wydanego w dniu 20 lipca 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-113/15, Adriaen i in./Komisja

(Sprawa T-667/16 P)

(2016/C 441/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Pieter De Meyer (Bruksela, Belgia) i osiem innych osób (przedstawiciel: adwokat R. Rata)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnoszą do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 20 lipca 2016 r. w sprawie F-113/15;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego Komisji Europejskiej z dnia 14 listopada 2014 r., wydanej w formie Informacji Administracyjnych nr 41-2014, ustanawiającej listę urzędników awansowanych w ramach postępowania w sprawie awansu (2014) w zakresie, w jakim nazwiska wnoszących odwołanie nie zostały na niej ujęte;
- obciążenie Komisji Europejskiej jej własnymi kosztami oraz kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszących odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa przy oddaleniu pierwszego zarzutu skarżących jako niezasadnego. Wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd do spraw Służby Publicznej popełnił cztery zasadnicze naruszenia prawa w odniesieniu do pierwszego zarzutu:

- po pierwsze, wbrew obowiązującemu orzecznictwu, Sąd ten ustalił, że nie ma potrzeby badania zgodności z prawem czynności organu powołującego, jeżeli organ powołujący twierdzi, że wypełnił swoje prawne obowiązki i zobowiązania;
- po drugie, Sąd ten naruszył prawo poprzez niedopuszczenie jako dowodu sprawozdania wspólnego komitetu monitorującego i poprzez rzeczywiste nieuwzględnienie wykazanego braku porównywalności źródeł informacji, z których korzystał organ powołujący;
- po trzecie, Sąd ten naruszył prawo poprzez pominięcie – bez uzasadnienia – istnienia argumentu i dowodu przedstawionych przez skarżących w odniesieniu do matematycznej oceny metodologii organu powołującego polegającej na literalnym ocenianiu, jak również całej drugiej części pierwszego zarzutu skarżących;
- po czwarte, Sąd ten naruszył prawo poprzez przyjęcie domniemania, że brak rzeczywistego porównania osiągnięć nie może prowadzić do stwierdzenia nieważności decyzji w sprawie awansu.

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia przez Sąd prawa w odniesieniu do drugiego zarzutu skargi:

- po pierwsze, poprzez arbitralne ograniczenie zakresu i możliwości stosowania art. 25 regulaminu pracowniczego, jak również praw podstawowych skarżących na gruncie prawa Unii w sposób niezgodny z zamiarem ustawodawcy Unii;
- po drugie, poprzez oddalenie drugiego zarzutu skargi jako niezasadnego na oczywiście błędnych podstawach

3. Zarzut trzeci, dotyczący braku przeprowadzenia bezstronnej i skutecznej kontroli sądowej, co doprowadziło do naruszenia prawa skarżących do skutecznego środka prawnego; wnoszący odwołanie podnoszą, że:

- po pierwsze, sędzia sprawozdawca, wykazując subiektywną stronniczość, zawarł stwierdzenia oceniające w sprawozdaniu przygotowawczym na rozprawę, które przesądziło o rozstrzygnięciu w kwestii zarzutów skarżących;
- po drugie, prezes tego Sądu nie zdecydował o wyłączeniu sędziego i przekazaniu sprawy innej izbie, przyznając jednak, że kwestionowane stwierdzenia oceniające zostały skopiowane i wklejone oraz że pochodziły z innej sprawy, dotyczącej innych skarżących;
- po trzecie, Sąd wybiórczo pominął i oddalił kluczowe argumenty i dowód, bez rozważenia lub zbadania. Podsumowując, wnoszący odwołanie uważają, że ich prawo do skutecznego środka prawnego zostało przez Sąd naruszone, gdyż nie przeprowadził on bezstronnej i skutecznej kontroli sądowej.

Odwwołanie wniesione w dniu 19 września 2016 r. przez HL od wyroku wydanego w dniu 20 lipca 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-112/15, HL/Komisja

(Sprawa T-668/16 P)

(2016/C 441/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: HL (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat R. Rata)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 20 lipca 2016 r. w sprawie F-112/15;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego Komisji Europejskiej z dnia 14 listopada 2014 r., wydanej w formie Informacji Administracyjnych nr 41-2014, ustanawiającej listę urzędników awansowanych w ramach postępowania w sprawie awansu (2014) w zakresie, w jakim nazwisko skarżącego nie zostało na niej ujęte;
- obciążenie Komisji Europejskiej jej własnymi kosztami oraz kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszących odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa przy oddaleniu pierwszego zarzutu skarżącego jako niezasadnego. Wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej popełnił cztery zasadnicze naruszenia prawa w odniesieniu do pierwszego zarzutu:
 - po pierwsze, wbrew obowiązującemu orzecznictwu, Sąd ten ustalił, że nie ma potrzeby badania zgodności z prawem czynności organu powołującego, jeżeli organ powołujący twierdzi, że wypełnił swoje prawne obowiązki i zobowiązania;
 - po drugie, Sąd ten naruszył prawo poprzez niedopuszczenie jako dowodu sprawozdania wspólnego komitetu monitorującego i poprzez rzeczywiste nieuwzględnienie wykazanego braku porównywalności źródeł informacji, z których korzystał organ powołujący;
 - po trzecie, Sąd ten naruszył prawo poprzez pominięcie – bez uzasadnienia – istnienia argumentu i dowodu przedstawionych przez skarżących w odniesieniu do matematycznej oceny metodologii organu powołującego polegającej na literalnym ocenianiu, jak również całej drugiej części pierwszego zarzutu skarżących;
 - po czwarte, Sąd ten naruszył prawo poprzez przyjęcie domniemania, że brak rzeczywistego porównania osiągnięć nie może prowadzić do stwierdzenia nieważności decyzji w sprawie awansu.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia przez Sąd prawa w odniesieniu do drugiego zarzutu skargi:
 - po pierwsze, poprzez arbitralne ograniczenie zakresu i możliwości stosowania art. 25 regulaminu pracowniczego, jak również praw podstawowych wnoszącego odwołanie na gruncie prawa Unii w sposób niezgodny z zamiarem ustawodawcy Unii;

- po drugie, poprzez oddalenie drugiego zarzutu skargi jako niezasadnego na oczywiście błędnych podstawach.
3. Zarzut trzeci, dotyczący braku przeprowadzenia bezstronnej i skutecznej kontroli sądowej, co doprowadziło do naruszenia prawa wnoszącego odwołanie do skutecznego środka prawnego; wnoszący odwołanie podnosi, że:
- po pierwsze, sędzia sprawozdawca, wykazując subiektywną stronniczość, zawarł stwierdzenia oceniające w sprawozdaniu przygotowawczym na rozprawę, które przesądziło o rozstrzygnięciu w kwestii zarzutów wnoszącego odwołanie;
 - po drugie, prezes tego Sądu nie zdecydował o wyłączeniu sędziego i przekazaniu sprawy innej izbie, przyznając jednak, że kwestionowane stwierdzenia oceniające zostały skopiowane i wklejone oraz że pochodziły z innej sprawy, dotyczącej innych skarżących;
 - po trzecie, Sąd wybiórczo pominął i oddalił kluczowe argumenty i dowód, bez rozważenia lub zbadania. Podsumowując, wnoszący odwołanie uważa, że jego prawo do skutecznego środka prawnego zostało przez Sąd naruszone, gdyż nie przeprowadził on bezstronnej i skutecznej kontroli sądowej.

Skarga wniesiona w dniu 23 września 2016 r. – Henkel Electronic Materials (Belgium)/Komisja

(Sprawa T-681/16)

(2016/C 441/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Henkel Electronic Materials (Belgium) (Westerlo, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci N. Reypens, C. Docclo i T. Verstraeten)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- połączenie niniejszej sprawy ze sprawą T-131/16 ze względu na istniejący między nimi związek, do celów ustnego etapu postępowania i wydania wyroku;
- dopuszczenie i uwzględnienie podniesionych w niniejszej skardze zarzutów nieważności;
- stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 zaskarżonej decyzji ⁽¹⁾;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nie ustanowiono w nim przepisów przejściowych;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie w zakresie wskazania aktów prawnych ustanawiających domniemaną pomoc państwa oraz naruszenia prawa w zakresie wykładni art. 1 lit. d) rozporządzenia nr 2015/1589 ⁽²⁾.

2. Zarzut drugi dotyczący błędnych ustaleń faktycznych w zakresie opisu układu odniesienia, oczywistego błędu w ocenie przy analizie tego układu oraz naruszenia prawa przy stosowaniu art. 107 ust. 1 TFUE i art. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2015/1589.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędu w ocenie korzyści gospodarczej, a także naruszenia prawa przy stosowaniu art. 107 ust. 1 TFUE i art. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2015/1589.
4. Zarzut czwarty dotyczący błędu w ocenie kryterium selektywności niezbędnego do uznania spornego systemu za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE i art. 1 a) rozporządzenia nr 2015/1589 oraz błąd w ocenie popełniony przy analizie mechanizmów spornego systemu.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa przy analizie uzasadnienia warunków stosowania spornego systemu.
6. Zarzut szósty dotyczący błędu w ocenie popełnionego przy badaniu domniemanej korzyści czerpanej ze spornego systemu oraz braku precyzji przy badaniu spornego systemu.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań podatników oraz zasady pewności prawa.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2016/1699 z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie programu pomocy państwa dotyczącego zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) wdrożonego przez Belgię [notyfikowana jako dokument nr C(2015) 9837] (Dz.U. 2016, L 260, s. 61).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 23 września 2016 r. – Francja/Komisja

(Sprawa T-682/16)

(2016/C 441/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: F. Alabrune, D. Colas i D. Segoin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2016) 4287 final z dnia 12 lipca 2016 r., notyfikowanej w dniu 13 lipca 2016 r. zawieszającej płatności miesięczne na rzecz Francji z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG);
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, oparty na naruszeniu art. 41 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549). Zarzut ten składa się z dwóch części.
 - Część pierwsza, zgodnie z którą władze francuskie wdrożyły w całości plan działania zawierający wskaźniki wyraźnego postępu ustanowione w drodze konsultacji z Komisją, którego to planu dotyczy zaskarżona decyzja.

- Część druga, zgodnie z którą zaskarżona decyzja jest oparta na elementach, które nie zostały przewidziane w planie działania.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 24 września 2016 r. – PL/Komisja

(Sprawa T-689/16)

(2016/C 441/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PL (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci J.-N. Louis i N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji potwierdzającej szefa wydziału DG HR.B4 „Zarządzenie przebiegiem kariery zawodowej i wydajności” z dnia 22 grudnia 2015 r. o niewykonaniu wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 15 kwietnia 2015 r. poprzez przyjęcie decyzji, wykonanej już ponad 3 lata temu, w sprawie przeniesienia skarżącego z urzędu w interesie służby z przedstawicielstwa Unii Europejskiej na Zachodnim Brzegu Jordanu i w Strefie Gazy (Wschodnia Jerozolima) do Dyrekcji Generalnej ds. Mobilności i Transportu (MOVE) w Brukseli z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 2013 r.;
- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji z dnia 20 sierpnia 2015 r. o nieuwzględnieniu wniosku skarżącego, złożonego przez jego adwokata, o przekazanie mu informacji o środkach podjętych przez Komisję w celu wykonania wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 15 kwietnia 2015 r. w sprawie F-96/13;
- zasądzenie od Komisji zapłaty skarżącemu kwoty 250 000 EUR w drodze odszkodowania za doznaną szkodę materialną i krzywdę;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 266 TFUE, ze względu na to, że zaskarżone decyzje nie są zgodne z sentencją wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 15 kwietnia 2015 r. w sprawie F-96/13 w odniesieniu do jego uzasadnienia, które stanowi konieczne wsparcie dla sentencji, w takim rozumieniu, że jest ono nieodzowne dla określenia dokładnego znaczenia tego, co zostało orzeczone w sentencji.
 - Strona skarżąca uważa, że art. 266 TFUE nakłada na Komisję obowiązek unikania tego, aby każdy akt zastępujący akt, którego nieważność została stwierdzona obarczony był takimi samymi nieprawidłowościami, co nieprawidłowości zidentyfikowane w wyroku stwierdzającym nieważność, co ma miejsce w niniejszym przypadku.
 2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia proceduralnego, ze względu na to, że zaskarżone decyzje nie stanowią właściwego, w dobrej wierze i rzetelnego, wykonania wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej stwierdzającego nieważność i zostały wydane jedynie w celu nadania pozorów legalności decyzji, która, pomimo, że stwierdzono jej nieważność, została już wykonana ponad 3 lata temu.
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 22a regulaminu pracowniczego.
-

Skarga wniesiona w dniu 26 września 2016 r. – Elevolution-Engenharia/Komisja**(Sprawa T-691/16)**

(2016/C 441/30)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Elevolution-Engenharia SA (Amadora, Portugalia (przedstawiciele: A. Pinto Cardoso i L. Fuzeta da Ponte, advogados))

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- dopuszczenie skargi i stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej zawartej w wezwaniach do zapłaty otrzymanych przez skarżącą w komunikacie z dnia 3 sierpnia 2016 r;
- obciążenie pozwanej kosztami skarżącej, które zostaną wyliczone.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku właściwości. Pozwana nie jest właściwa i nie ma kompetencji do wydawania aktów, o uchylenie których się wnosi.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnych wymogów formalnych. Zaskarżone wezwania zostały uzasadnione w sposób niewyraźny lub dorozumiany, zostały sformułowane w sposób niejasny i nie są spójne z prawem Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia traktatu i zasad dotyczących jego stosowania.

Skarga wniesiona w dniu 27 września 2016 r. – CJ/ECDC**(Sprawa T-692/16)**

(2016/C 441/31)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: CJ (Agios Stefanos, Grecja) (przedstawiciel: adwokat V. Kolias)

Strona pozwana: Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i w konsekwencji nakazanie ECDC zapłaty na rzecz strony skarżącej całego wynagrodzenia, które otrzymałaby ona w okresie od dnia 1 maja 2012 r. do dnia 31 grudnia 2014 r., gdyby była zatrudniona w ECDC, i które to wynagrodzenie – w oczekiwaniu na uściślenia ECDC i według tymczasowych obliczeń dokonanych przez stronę skarżącą – wyraża się w kwocie 140 000 EUR, powiększonej o odsetki ustawowe za zwłokę;
- nakazanie ECDC zapłaty na rzecz strony skarżącej kwoty 13 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę;
- obciążenie ECDC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że ECDC naruszyło art. 266 TFUE, błędnie stosując wyrok Sądu ds. Służby Publicznej z dnia 29 kwietnia 2015 r., CJ/ECDC, F-159/12 i F-161/12, EU:F:2015:38, a w szczególności strona skarżąca podnosi, że:
 - ze względu na to, iż istotne okoliczności nieodwołalnie się zmieniły, ECDC błędnie nadało zaskarżonej decyzji moc wsteczną;
 - ECDC naruszyło zasadę proporcjonalności, mając na względzie, iż zaskarżona decyzja nie jest ani właściwa, ani konieczna dla realizacji celu zamierzonego przy unieważnieniu zwolnienia z 2012 r.;
 - ECDC dopuściło się oczywistego błędu w ocenie, pomijając nadużycie w ramach naboru, którego dopuścił się szef służby prawnej ECDC;
 - ECDC naruszyło art. 22a ust. 3 regulaminu pracowniczego, zwalniając stronę skarżącą w odpowiedzi na jej reportaż zatytułowany *in tempore non suspecto*, sporządzony niedługo przed jej zwolnieniem, co wzbudziło podejrzenia nieprawidłowego zarządzania finansami w ECDC.
2. Zarzut drugi dotyczący zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę wyrządzoną naruszeniem przez ECDC art. 266 TFUE oraz dokonany przez ECDC stwierdzeniem, zgodnie z którym strona skarżąca próbowała promować nepotyzm.

Odwołanie wniesione w dniu 28 września 2016 r. przez HG od wyroku wydanego w dniu 19 lipca 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-149/15, HG/Komisja

(Sprawa T-693/16 P)

(2016/C 441/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: HG (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu ds. Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 19 lipca 2016 r. wydanego w sprawie F-149/15;
- w konsekwencji stwierdzenie zasadności żądań wnoszącego odwołanie przedstawionych w pierwszej instancji, a zatem:
 - stwierdzenie nieważności decyzji CMS 13-005 trójstronnego organu powołującego w zakresie, w jakim przewidziano w niej zawieszenie przeniesienia o stopień wyżej na okres 18 miesięcy i naprawienie określonej w decyzji szkody w kwocie 108 596,35 EUR;
 - o ile zajdzie taka potrzeba, stwierdzenie nieważności decyzji, w której oddalono zażalenie wnoszącego odwołanie;
 - pomocniczo, obniżenie określonej w decyzji CMS 13-005 kary finansowej;
- zasądzenie od pozwanej zadośćuczynienia za krzywdę i naruszenie dobrego imienia wnoszącego odwołanie w kwocie 20 000 EUR;

- obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania;
- obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, związany z odpowiedzialnością finansową wnoszącego odwołanie, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia w zakresie, w jakim Sąd ds. Służby Publicznej nie orzekł w przedmiocie jednego z zarzutów szczegółowych przedstawionych przez wnoszącego odwołanie, odnoszącego się do naruszenia zasady proporcjonalności. Ponadto Sąd ds. Służby Publicznej dopuścił się licznych naruszeń prawa i przeinaczył informacje zawarte w aktach sprawy.
2. Zarzut drugi dotyczący uchybień proceduralnych związanych z aktami przygotowawczymi odnoszącymi się do przyjęcia spornej decyzji oraz naruszenia prawa do obrony wnoszącego odwołanie, a także naruszenia obowiązku uzasadnienia oraz naruszeń prawa, których dopuścił się Sąd ds. Służby Publicznej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia przez Komisję i Sąd ds. Służby Publicznej.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa i błędu odnoszącego się do okoliczności faktycznych, których dopuścił się Sąd ds. Służby Publicznej w odniesieniu do pierwszego zarzutu szczegółowego wobec wnoszącego odwołanie. Ponadto Sąd ds. Służby Publicznej naruszył obowiązek uzasadnienia.

Odwołanie wniesione w dniu 29 września 2016 r. przez Komisję Europejską od wyroku wydanego w dniu 20 lipca 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-104/15, U (*)/Komisja

(Sprawa T-695/16 P)

(2016/C 441/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: A.C. Simon, F. Simonetti i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: U (*) i Parlament Europejski

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 20 lipca 2016 r. w sprawie F-104/15, U (*)/Komisja;
- w odniesieniu do postępowania w pierwszej instancji, jeżeli Sąd uzna, że stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia, oddalenie skargi jako bezzasadnej i obciążenie skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania;
- w odniesieniu do postępowania w odwołaniu, orzeczenie, że każda ze stron pokrywa własne koszty postępowania w tej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa, naruszenia obowiązku uzasadnienia oraz naruszenia zakazu orzekania *ultra petita*, w odniesieniu do pkt 53-56, 60, 75-78 zaskarżonego wyroku.

(*) Informacje usunięto w ramach ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych.

2. Zarzut drugi dotyczący szeregu naruszeń prawa przy wykładni art. 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników, w odniesieniu do pkt 31, 57-60, 61-65 zdanie pierwsze zaskarżonego wyroku.
3. Zarzut trzeci dotyczący szeregu naruszeń prawa i naruszenia obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do pkt 65, 67-79 de zaskarżonego wyroku.

Skarga wniesiona w dniu 23 września 2016 r. – Trasta Komerčbanka i in./EBC

(Sprawa T-698/16)

(2016/C 441/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strony skarżące: Trasta Komerčbanka AS (Ryga, Łotwa) i 6 innych podmiotów (przedstawiciele: O. Behrends, L. Feddern i M. Kirchner, lawyers)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strony skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 3 marca 2016 r. w sprawie cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej Trasta Komerčbanka AS, oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strony skarżące podnoszą siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy oparty na tym, że EBC naruszył art. 24 rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego ⁽¹⁾ i powiązanych przepisów w związku z przeglądem wcześniejszej decyzji EBC przeprowadzonym przez Administracyjną Radę Odwoławczą.
2. Zarzut drugi oparty na tym, że EBC nie dokonał ostrożnej i bezstronnej analizy i oceny wszystkich aspektów faktycznych, w tym, bez ograniczeń, że nie zareagował on odpowiednio na fakt, iż informacje i dokumenty przedstawione przez łotewski lokalny organ regulacyjny były niedokładne.
3. Zarzut trzeci oparty na tym, że EBC naruszył zasadę proporcjonalności, nie uznając dostępności alternatywnych środków.
4. Zarzut czwarty oparty na tym, że EBC naruszył zasadę równego traktowania.
5. Zarzut piąty oparty na tym, że EBC naruszył art. 19 i motyw 75 rozporządzenia w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego oraz dopuścił się nadużycia uprawnień.
6. Zarzut szósty oparty na tym, że EBC naruszył zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.

7. Zarzut siódmy oparty na tym, że EBC naruszył reguły proceduralne, w tym prawo do bycia wysłuchanym, prawo dostępu do akt sprawy, prawo do dostatecznie uzasadnionej decyzji oraz art. 83 ust. 1 rozporządzenia ramowego w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).

Odwołanie wniesione w dniu 30 września 2016 r. przez José Barrosa Trutę, Marca Forliego, Calogera Galante, Bernarda Gradel od wyroku wydanego w dniu 20 lipca 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-126/15, Barroso Truta i in./Trybunał

(Sprawa T-702/16 P)

(2016/C 441/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: José Barroso Truta (Bofferdange, Luksemburg), Marc Forli (Lexy, Francja), Calogero Galante (Aix-Sur-Cloie, Belgia), Bernard Gradel (Konacker, Francja) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Druga strona postępowania: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Żądania

Wnoszący odwołanie wnoszą do Sądu o:

— uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-126/15, Barroso Truta i in./TSUE;

wydanie orzeczenia, rozstrzygając, że,

— Trybunał Sprawiedliwości wypłaci 61 121,08 EUR na rzecz J. Barrosy Truty, 129 440,98 EUR na rzecz M. Forliego, 76 324,29 EUR na rzecz C. Galante oraz 99 565,13 EUR na rzecz B. Gradel, jakiegokolwiek funduszowi lub zakładowi ubezpieczeń wskazanemu przez wnoszących odwołanie;

— ewentualnie, Trybunał Sprawiedliwości wypłaci ww. kwoty wnoszącym odwołanie, przy czym kwoty te zostaną powiększone o odsetki naliczone według stawki 3,1 % w stosunku rocznym, począwszy od dnia przeniesienia uprawnień emerytalnych do systemu emerytalnego instytucji Unii Europejskiej;

obciążenie Trybunału Sprawiedliwości kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa, jakiego dopuścił się Sąd do spraw Służby Publicznej, gdy stwierdził, że skarga o odszkodowanie była niedopuszczalna z uwagi na to, iż skarżący nie dopełnili wymogów postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, które powinno jakoby rozpocząć się złożeniem zażalenia, a następnie powinna być zostać wniesiona potencjalna skarga o stwierdzenie nieważności na decyzje w sprawie doliczenia lat uprawniających do emerytury w systemie emerytalnym instytucji Unii.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa, jakie popełnił SSP, gdy stwierdził, że organ upoważniony do zawierania umów o pracę nie dopuścił się zawinionego działania w związku z przekazaniem propozycji doliczenia lat uprawniających do emerytury, które okazały się jednak niekompletne, a nawet nieprawidłowe, ponieważ były zaadresowane do członków personelu kontraktowego z grupy funkcyjnej I.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa, jakie popełnił SSP, gdy stwierdził, że szkoda dochodzona przez skarżących była hipotetyczna.

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2016 r. – Pebagua/Komisja

(Sprawa T-715/16)

(2016/C 441/36)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Asociación de la pesca y acuicultura del entorno de Doñana y del Bajo Guadalquivir (Pebagua) (Isla Mayor, Hiszpania) (przedstawiciel: A.J. Uceda Sosa, abogado)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego.
- Ewentualnie, stwierdzenie nieważności włączenia gatunku *Procambarus clarkii* do wykazu zatwierdzonego tym rozporządzeniem.
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/1141 z dnia 13 lipca 2016 r. przyjmującego wykaz inwazyjnych gatunków obcych uznanych za stwarzające zagrożenie dla Unii zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 (Dz.U. 2016 L 189, s. 4).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że w odniesieniu do gatunku *Procambarus clarkii* nie spełniono wymogów art. 4 rozporządzenia 1143/2014 ani nie dokonano oceny ryzyka zgodnie z art. 5 ust. 1 tego rozporządzenia.

Skarga wniesiona w dniu 4 października 2016 r. – Waldhausen/EUIPO (Przedstawienie sylwetki głowy konia)

(Sprawa T-717/16)

(2016/C 441/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Waldhausen GmbH & Co. KG (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat V. Ekey)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie sylwetki głowy konia) – zgłoszenie nr 14 588 933

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 31 sierpnia 2016 r. w sprawie R 1195/2016-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2016 r. – Berliner Stadtwerke/EUIPO (berlinWärme)

(Sprawa T-719/16)

(2016/C 441/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Berliner Stadtwerke GmbH (Berlin, Niemcy) (pełnomocnicy: adwokaci O. Spieker i A. Schönfleisch)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „berlinWärme” – zgłoszenie nr 14 062 558

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 lipca 2016 r. w sprawie R 618/2016-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2016 r. – ARFEA/Komisja

(Sprawa T-720/16)

(2016/C 441/39)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Aziende riunite filovie ed autolinee Srl (ARFEA) (Alessandria, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Chiti i V. Angiolini)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 10 czerwca 2016 r. dotyczącej pomocy państwa SA.38132 (2015/C) (ex 2014/NN) Rekompensata z tytułu obowiązku świadczenia usługi publicznej dla Arfea – i w razie potrzeby innych powiązanych lub uprzednich aktów będących przedmiotem skargi;
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona decyzja stwierdza niezgodność z rynkiem wewnętrznym i nakazuje zwrot pomocy udzielonej przez włoskie organy skarżącej, prywatnemu przedsiębiorstwu świadczącemu usługi lokalnego transportu publicznego na mocy koncesji oraz usługi prywatnego transportu w systemie przedsiębiorstwa, tytułem rekompensaty z tytułu obowiązku świadczenia usługi publicznej.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia i nieprawidłowego zastosowania art. 108 ust. 3 TFUE.
 - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że sporny środek nie stanowi pomocy państwa. W każdym razie nie jest to „nowa” pomoc, której dotyczy to postanowienie.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia i nieprawidłowego zastosowania art 107 TFUE.
 - Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że sporny środek stanowi rekompensatę z tytułu obowiązku świadczenia usługi publicznej dla Arfea, przyznaną w wykonaniu ostatecznych orzeczeń włoskich sądów, a nie „pomoc państwa” w rozumieniu tego postanowienia traktatu FUE.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasad stosowania prawa Unii Europejskiej, ogólnych zasad niedziałania prawa wstecz i pewności prawa oraz zasad wyprowadzonych w tej dziedzinie przez Trybunał Sprawiedliwości.
 - W tym względzie skarżąca spółka kwestionuje zastosowanie w tym przypadku rozporządzenia (WE) nr 1370/2007, co uczyniono w zaskarżonej decyzji. Stan faktyczny sprawy, który miał miejsce w latach 1997-1998, podlega bowiem innemu rozporządzeniu [rozporządzeniu (EWG) nr 1191/1969].
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasad przedawnienia.
 - W tym względzie skarżąca spółka kwestionuje decyzję nakazującą zwrot omawianego środka w 18 lat po wystąpieniu okoliczności faktycznych sprawy.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia ogólnych zasad wyprowadzonych przez Trybunał w celu zdefiniowania pomocy państwa i zasady autonomii proceduralnej państw członkowskich.
 - Skarżąca spółka podnosi w tym względzie, że zamierza dowieść, iż w dotyczącej jej sprawie zasady wyprowadzone przez Trybunał w sprawie Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00 były przestrzegane. Ponadto skarżąca spółka utrzymuje, że decyzja wkracza w obszar swobody uznania sądu krajowego.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia i nieprawidłowego zastosowania systemu pomocy państwa w przypadku gdy jednostronnie nakłada się obowiązki świadczenia usługi publicznej.
 - Skarżąca spółka zarzuca Komisji, że nie uwzględniła faktu, iż w niniejszym przypadku region Piemontu narzucił jej obowiązki świadczenia usługi publicznej, za które należy się rekompensata w drodze środków nieobjętych zakresem pojęcia pomocy państwa.

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasad następstwa regulacji w czasie.

- Skarżąca spółka, poza tym, co podnosi w ramach trzeciego zarzutu, kwestionuje zastosowanie do sprawy rozporządzenia nr 1370/2007. Zarzuca Komisji, że nie uwzględniła faktu, iż w niniejszym przypadku region Piemontu narzucił jej obowiązki świadczenia usługi publicznej, za które należy się rekompensata w drodze środków nieobjętych zakresem pojęcia pomocy państwa.

Odwołanie wniesione w dniu 12 października 2016 r. przez Giorgia Cocchiego i Nicolę Falcione od postanowienia wydanego w dniu 2 sierpnia 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-134/11, Cocchi i Falcione/Komisja

(Sprawa T-724/16 P)

(2016/C 441/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Giorgio Cocchi (Wezembeek-Oppem, Belgia) i Nicola Falcione (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat S. Orlandi)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnoszą do Sądu o:

stwierdzenie, że

- Uchyla się postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-134/11, Cocchi i Falcione/Komisja;

Orzeczenie, że:

- Stwierdza się nieważność odmownej decyzji z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie wniosków o wsparcie;
- Zasądza się od Komisji kwotę 22 000 EUR na rzecz N. Falcione i kwotę 35 000 EUR na rzecz G. Cocchiego, tytułem odszkodowania;
- Obciąża się Komisję kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnoszą jeden zarzut dotyczący naruszenia prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej w ocenie interesu wnoszących odwołanie w prowadzeniu postępowania. Wnoszący odwołanie mieli bowiem interes inny niż tylko natury administracyjnej w tym, by ich skarga została uwzględniona.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL